

JULES WAKE

S LÁSKOU

z Riviéry

motto

S láskou z Riviéry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jules Wake

S láskou z Riviéry – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JULES WAKE

S LÁSKOU

z Riviéry

Praha 2022

Přeložila Klára Krasula

Originál v anglickém jazyce *Escape to the Riviera* vydalo nakladatelství HarperCollinsPublishers Ltd.

The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Escape to the Riviera © Jules Wake 2016
Translation © Klára Krasula, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-267-2433-9
ISBN e-knihy 978-80-267-2436-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2437-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2435-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Úžasné agentce Broo Doherty, děkuji

1

Žádný soudce na světě by ji za tohle nemohl poslat do vězení. Za to, že podlehla chvilkovému pokušení a uškrtila svoji neteř. Slova „ospravedlnitelná vražda“ vířila Carrie hlavou. Určitě by se z toho nějak vyvlékla. Pubertáky měla zkrátka za sebranku, i když její sestra by to definovala trochu jinak. Angela přijímala výstupy své dcery s neuvěřitelnou vyrovnaností, byla vždycky ten klidný typ. Carrie se jen těžko ovládala. Doteď jí nebylo jasné, jak mohla vyjít s třídou plnou cizích dětí, vlastní neteř by však za její namyšlené chování nejradši vystřelila na Měsíc. Kdyby něco řekla nahlas, dočkala by se jen šokujících pohledů. Škrce- ní se proto jevilo jako to nejsnadnější řešení. Úplně ji svrběly prsty.

„Říkala jsem vám, že se dovnitř nedostaneme,“ zopakovala Jade už potřetí nespokojeným hlasem a sklidila za to škodolibé pohledy lidí stojících v řadě za nimi.

Měla Jade vůbec ponětí, jak blízko byla vlastní smrti?

„Mělas ty lístky koupit online, jak jsem říkala. Tohle prostě nemá smysl,“ zavrčela Jade a Carrie si na chvilku pomyslela, že možná měla pravdu. Ale ona prostě odmítala platit extra poplatky za každý lístek, který milostivě pořídí z pohodlí svého domova. A už vůbec ne za film, který mohla úplně klidně sledovat

na vlastní televizi. *Snidani u Tiffanyho* pravidelně reprízuje nejmíň padesát let.

„Určitě budou promítat ještě něco jiného, na co můžeme jít,“ prohlásil Alan a zadíval se na obrazovku oznamující promítací časy dalších deseti filmů.

„Ano,“ přikývla dívka za pokladnou a nenápadně se snažila popohnat je k rozhodnutí. „Jeden začíná za dvě minuty.“ Na čí vlastně byla straně? Kdyby každý bez váhání platil ten nehorázný poplatek, už by byla bez práce.

Kdyby k tomu došlo, a lidi by si museli kupovat lístky online, už nikdy by se nemohli spontánně rozhodnout jít do kina. Ne že by Carrie v posledních letech něco spontánního zažila. Smutně si uvědomila, že bezstarostnost se pomalu, ale jistě vytrácí nejen z jejího života. Potká to dříve či později úplně každého? Každého, kdo trochu vyrostl? Dospěje? Nebo je to jen její problém a stává se z ní nudná teta?

„Jaký film začíná za dvě minuty?“ zeptala se Carrie pokladní s širokým úsměvem. „Nebo počkejte, neříkejte nám to.“ Otočila se k ostatním. „Pojďme, bude to překvapení.“

Všichni na ni hleděli, jako by se zbláznila. Co jí to proboha napadlo?

„Cože? To přece nejde,“ řekla Angela. „Co když se nám to nebude líbit?“

„Co je to za blbost? Proč bysme to dělali? Mě z toho vynech,“ vyjádřila svůj názor Jade a pohoršeně u toho vrtěla hlavou. „Teď už mají stejně jen lístky na ty nejhorší filmy, které nikdo nechce vidět.“

„To může být riskantní, miláčku,“ dodal Alan.

„Anebo zábavné!“ Hlas jí nadšením přeskakoval a pohledem přejížděla po třech skeptických obličejích před sebou. „Co když se nám ten film bude líbit, ale nikdy bychom se k němu vlastně

nedostali? Rozšíří nám to obzory. Pojdte, bude to stát za to! Když už jsme tady.“

„To je úplně debilní nápad,“ pronesla Jade s důrazem na každé slovo.

Pokud by se nespokojené mračení někdy stalo olympijským sportem, Jade by určitě stála na stupni vítězů. „To je ta nejzbytečnější a nejnemožnější věc, kterou teď můžeme udělat,“ pokračovala ve výčtu svých názorů.

„Kdybyste...“ dívka za sklem kývla směrem ke zvětšující se frontě. „Nebo si stoupněte stranou, než si to rozmyslíte.“

„No to určitě. Já už v té frontě znovu nestojím.“ Jade se otočila k pokladní. „Máte ještě volný lístky na něco, co není úplnej brak?“

„Ve dvou sálech hrajeme film *Nevhodný muž*, ten je docela oblíbený.“

„Berem.“ Jade se na Alana vítězně usmála. „Promiň Ale, je to romantika.“

„V pohodě, snad to nějak přežiju,“ odpověděl Alan s předstíraným zájmem.

Carrie se na něj vděčně usmála a otevřela peněženku. „Čtyři lístky, prosím.“

„Ví vůbec někdo, o čem to je?“ zeptala se Angela.

„Nemám ponětí, ale ten týpek v hlavní roli má docela dobrej zadek, tak i kdyby to stálo za prd, máme se aspoň na co dívat. Promiň, Ale,“ dodala znovu Jade.

„A není to tak trochu sexistická poznámka?“ dobírala si ji Carrie.

„To určitě je,“ zašklebila se Jade. „Ale musíš se mnou souhlasit. Stál by za hřích.“

„Jade!“ okřikla ji Angela výchovně a pak klidnějším hlasem dodala, „pořád nevíme, o čem to je.“

„Řekla bych,“ ujala se vysvětlování Carrie, zatímco platila za lístky a strkala peněženku zpátky do kabelky, „že ten název napovídá, že z roztomilého, ale naprosto nevhodného muže se v průběhu stane naprosto vhodný muž.“

„Právě promluvila scenáristka,“ okomentoval to Alan, objal ji kolem ramen a nasměroval do sálu číslo sedm.

„Pak to zní jako naprosto ideální plán B,“ řekla Angela. „Možná je to jen trochu nefér vůči hlavní postavě.“

„Al by si určitě dal nějakou pořádně našlapanou akční honičku, co? Musíš mít těch Pých a předsudků už plný zuby,“ otrásla se Jade při té představě. „Jsem fakt ráda, že po tomhle ročníku nebudu už NIKDY muset věnovat ani minutu literatuře.“

„Stejně to asi bere i tvoje učitelka,“ odvětil Alan s poťouchlým mrknutím. „Naopak, moc rád se podívám na něco nenáročného. Doufám, že budu mít taky na co koukat,“ uculil se a stiskl Carrie rameno.

Naštěstí to s pubertáky uměl. Carrie ho vzala za ruku a vděčně ji pohládila. Alan učil na stejné škole, kde ona na částečný úvazek přednášela dramatickou výchovu. Díky tomu ho Jadeino chování vůbec nevyvádělo z míry.

V rychlosti se v pološeru posadili na svá místa. Upoutávky na nové filmy už byly v plném proudu, ale v hledišti to nikoho moc nezajímalo. Do tmy zasvítíl Jadein mobil, což Carrie připomnělo, aby vypnula ten svůj. Alan vedle ní se chystal udělat to samé.

„Richard Maddox,“ prohlásila Jade a ukázala telefon matce.

Carrie zaslechla, jak Angela zalapala po dechu a chytila ji za paži odpočívající na opěradle mezi nimi. Udělalo se jí nevolno.

„To je jeho zadek,“ vysvětlila Jade a natáhla se ke Carrie, aby jí na mobilu ukázala nahého Richarda Maddoxe.

Carrie vydechla, ale do plic jako by jí nepřicházel další vzduch. Celé její tělo se podivně rozplizlo. A kdyby ji Angela nedržela za ruku, roztekla by se na podlahu pod sebou, jako to vidávala ve filmech.

„Je to na YouTube, nahej Richard Maddox někde na pláži v Kalifornii.“

Obrázek pevného pozadí se Carrie zavrtil do mozku jako otravný červ. I když se snažila nepřetržitě mrkat, nemohla se ho zbavit.

„Je tam vidět jen zadek, nebojte se. Ale, ty se radši nedívej.“

„Díky, to ani nebudu.“

Sál najednou rozezněla hlasitá hudba odrážející se z obou zadních rohů zpátky do předních řad. To všechny přimělo zmlknout a odložit mobily.

Angelino sevření ještě zesílilo. Carrie jí ho oplatila. V hrudi jí dunělo a před očima jí stále problikával holý zadek Richarda Maddoxe. V duchu už natahovala dlaně, aby se dotkla té měkké kůže. Pak se radši zavrtila do sedačky a snažila se tu představu rychle zahnat.

„Jsi v pořádku?“ zašeptala Angela.

Carrie jen zavrtila hlavou. Promluvit nedokázala. Ovládl ji strach, ale i vroucné očekávání. Trochu se narovнала. Sama nechápala, jak dokáže navenek předstírat klid, když uvnitř ní právě zuří hurikán.

Jednou k tomu muselo dojít. Vlastně je skoro zázrak, že na něj nenarazila dřív. Vždyť Richard Maddox hrál v jednom trháku za druhým.

Je to už nějaký ten pátek. A ona si vedla dobře, moc dobře. Moc už na něj nemyslela. Nevyhledávala na internetu jeho jméno. Pokaždé odvrátila pohled, když v trafice zahlédla jeho obličej na titulní stránce časopisu. Ani nemrkla, když jí kolegyně

v práci vyprávěla o jeho posledním filmu nebo další přihlouplé blondaté přítelkyni. No tak dobře, ne každá musela být zaručně hloupá. Proč ale všechny musely být tak nadpřirozeně krásné?

Možná si to všechno jen namlouvala a fakt, že ho uvidí na obrazovce, by s ní ani nehnul. Neviděla ho už osm let. Osm let, deset měsíců a jeden nebo dva dny.

Tak proč se mu tak dlouho vyhýbala? Měla ten přízrak už dávno hodit za hlavu. Až na to, že to nebyl přízrak. Dokonce ani špatný člověk. Jen někdo z její minulosti. Měla se s ním rozloučit už dávno.

Zmáčkla Angelinu dlaň na znamení, že je v pořádku. Úplně v pořádku.

Carrie se moc líbila drzost hlavní ženské postavy, vysoké štíhlé blondýny, která držela hlavního hrdinu v neustálém střehu. Scénář byl dobře napsaný a na plátně se pořád něco dělo. Sledovali opravdu zábavný film se svižnými dialogy v krásném prostředí New Yorku, ovšem bez otravné dopravy, hluku a vlhkosti vzduchu. Carrie obdivovala zápletku, která nedovolovala ani jednomu herci vychutnat si společně strávený čas, a doslova se zatetelila blahem ve chvíli, kdy ani na konci nedovolil autor dvojici splynout v láskyplném objetí a přinutil Richarda Maddoxe hodit smutným okem po své vyvolené, kterou nechal dobrovolně sedět samotnou na lavičce v parku. Carrie se cítila naprosto skvěle. Soustředila se na děj, s lhostejným zájmem vstřebávala informace až do chvíle, kdy se oba potkali na trajektu jedoucím na Staten Island. Richard Maddox v tu chvíli vytrhl blondaté krásce z ruky kufr, vzal její hlavu do svých dlaní, odhrnul jí z obličeje pramen neposlušných kudrn a naklonil se k ní. Kamera se zaměřila na toužebný výraz v jeho obličeji, jeho rty v tu chvíli zabíraly skoro celé plátno, aby každý divák mohl

zachytit tiché „miluji tě“ a vychutnat si polibek nevidané intenzity.

Taky ji mohl docela klidně praštit do žaludku.

Tělem jí probíhala jedna vlna horkosti za druhou a v hlavě jí naskakovaly vzpomínky, které už dávno patřily minulosti. Pohyb, kterým opatrně namotával její kudrnaté vlasy na ukazováček, když spolu ráno leželi v posteli. Ten intenzivní pohled, když ji líbal, nebo jí jen dopřál krátký polibek na koutek úst někde ve vlaku, jako by se už nemohl dočkat, až ji bude svlékat a dlouze se s ní milovat. Všechno se to na ni valilo jako lavina.

Ta bolest se nedala ovládat, jako by jí srdce rozervala hluboká prasklina. Carrie se napřímila, ale žaludek se jí sevřel a ona v sobě musela udusit hluboký sten, který se dral ven jejím hrdlem jako žhavá láva.

Pak si uvědomila, kde je, kdo sedí po její pravé i levé straně, a vši silou se ovládla. Sevřela rty do tenké linky, připlácla paže k hrudi a zavřela oči, jako by jí snad něco z toho pomohlo vyhnat z hlavy stovky nežádoucích polibků. Navzdory tomu se jí zpod víček začaly řinout slzy, jedna za druhou, a ona jen tiše zavzlykala.

V tu chvíli ji Al objal kolem ramen a zašeptal jí do ucha: „Podívejme se, kdo se dojal.“

Mrkáním se snažila zahnat další příval slz, a když ani to nepomáhalo, radši se nahnula k nohám, kde začala v kabelce hledat kapesník. Aspoň se tak nemusela dívat na plátno a mohla se na chvíli nadechnout.

„No ne, tetu Carrie to úplně rozsekalo,“ smála se jí Jade, když z přítmi sálu vyšli na denní světlo. „Ty jsi ale cíťa.“

„Je to skrytá romantička, že jo, zlato?“ Alan se zavrtal hlouběji do bundy, chýlilo se k večeru a venku začínalo mrholit.

„Mně se to náhodou moc líbilo,“ řekla Angela a upřeně si prohlížela Carrieinu uplakanou tvář. „Málem mě to taky rozplakalo.“

Carrie se na ni vděčně usmála. Milovala svoji sestru.

„Děláš si srandu, mami? Nebyl tam jediný dojemný moment. Vy dvě jste fakt případ. Ten týpek byl ale k nakousnutí. Vážně hot na tak starýho chlapa.“

„Starého?“ zaprotestovaly Angela s Carrie společně a vyměnily si tajněstvářský pohled.

„Musí mu být přes třicet.“ Zašklebila se. „Taková vykopávka, něco jako vy dvě.“

Carrie se zavěsila do Angely. „Co myslíš?“ zeptala se jí, „bude dalších deset let večerět jen chleba s vodou?“

„Dámy, to chce něco lepšího.“ Zapřemýšlel Alan nahlas. „Co takhle dva roky bez nového mobilu?“

„Nee,“ zaúpěla Jade a sepjala prosebně ruce. „Jen to ne!“

„Nebo se jí můžeme zbavit,“ navrhla Angela.

„Kdo by ji chtěl?“ zašklebila se Carrie a Jade na ni vyplázla jazyk.

„Pravda,“ souhlasila Angela a dlouze vydechla. „Vypadá to, že si ji ještě nějaký ten rok musíme nechat.“

„Jak by se vám stýskalo. Oběma!“ Jade si je k sobě přitáhla. Její matka jí vlepila pusku na tvář. „Však jo.“

Carrie se přidala. „Samozřejmě.“

Zahnala melancholický okamžik, který se opět snažil vchnout jí do hlavy nechtěné vzpomínky.

Carrie měla v životě spoustu lásky. Co víc by si ještě mohla přát? Co víc než milující rodinu a muže, který ji zbožňoval?

2

„Jdeš nahoru na kafe?“ zeptala se Carrie a vystoupila z auta.

Alan zavrtěl hlavou a sledoval Angelu s Jade, jak za sebou zabouchly zadní dveře. „Zítří je škola a já mám ještě spoustu opravování.“

To Carrie taky. Provinile se ošila při vzpomínce na hromadu sešitů vyrovnaných na kuchyňské lince. Dneska musejí být oznámkované.

Obešla auto a Alan se vysoukal zpoza volantů. Mohla být ráda, že někoho takového potkala. V tomhle podvečerním šeru vypadal docela atraktivně. Pěkné hnědé oči s řasami hustými tak, že ji kolikrát napadlo, jestli náhodou nepoužívá řasenku. Hezká pleť, kaštanové, mírně prořídle vlasy a malý nos. Byl zhruba stejně vysoký jako ona. A zřejmě to byl ten nejlaskavější muž, kterého kdy potkala.

„Dobře. Díky, že jsi šel s námi. A promiň za ten výběr. Asi to nebyl zrovna tvůj oblíbený žánr.“

„A *Snídaně u Tiffanyho* snad je?“ Usmál se a naklonil hlavu.

Carrie ho zatahala za rukáv bundy. „To je něco jiného. *Snídaně u Tiffanyho* je klasika a ty jsi říkal, že jsi ten film nikdy neviděl. Ten by měl vidět každý.“

Alan ji objal a něžně ji k sobě přitáhl.

„Nebylo to tak špatné. A vlastně mě překvapilo, že jsi ve skrytu duše taková romantička. Slzy, slečno Hayesová? Vždycky jsem si myslel, že na učitelku dramatické výchovy jsi překvapivě emočně stabilní.“

„Pěkně děkuju. To měla být lichotka?“

Al se na ni zašklebil. „Samozřejmě. Ne že bys nějakou potřebovala.“

Naklonil se k ní a lehce ji políbil na rty. Přivinula se k němu a srdce se jí rozbušilo očekáváním. Chtěla, aby ji políbil. Vášnivě. Aby odehnal ty zatracené vzpomínky. Tohle bylo skutečné.

Prisála se k němu, potřebovala cítit jeho zájem, ale on se od ní odtáhl.

„Musím jít. Ty písemky se samy neoznámkují. Dobrou noc. Uvidíme se ráno v práci. Ještě tři týdny a jsou prázdniny.“

Zahnala pocit zklamání. Alan měl pravdu. Za pár týdnů skončí škola a oni mají celé léto sami pro sebe. I když se ještě nerozhodli, co budou dělat. Alan se chystal na cyklistický výlet do švýcarských Alp, kam se ale Carrie moc nechtělo. Mohla jet s ním, ale Angela s Jade ještě léto naplánované neměly a Carrie přišlo nefér nechat je tady samotné.

„Nemůžu se dočkat.“ Objala ho. „Před létem je to vždycky nejhorší. Tolik zkoušení a písemek. A poslední ročníky jsou úplně na zabítí. Už se těším, až to skončí.“

Jade už byla v posteli, když se Carrie zhroutila na židli u kuchyňského stolu naproti své sestře. Unaveně povzddechla a natáhla se po hrnku s čajem, který jí Angela připravila.

„Jsi v pohodě?“

Carrie si dlaněmi promnula tvář a snažila se poskládat si myšlenky v hlavě. Nechtěla Angelu vyděsit, ale její stav byl pohodě na hony vzdálený.

„Ten konec mě trochu dostal, ale jsem ok.“

Měla by být. Vždyť v tom oboru pracovala. Ona sama psala scény, které měly z publika vymáčkout všechny emoce. Nemělo by ji překvapovat, že režisér použil všechny dostupné triky, aby výsledný obraz chytil za srdce i toho posledního odpůrce romantických filmů.

„Vážně?“ Angelin tichý hlas se prodral jejími myšlenkami. Její šedé oči překypovaly soucitem.

„Blbost. O co se to tady snažím?“ Carrie se opřela čelem o desku stolu a několikrát se o něj praštila. Bolelo to.

„Carrie!“

Zvedla hlavu a nešťastně zaúpěla. „Nejsem v pohodě. Vůbec nejsem v pohodě. Hrozně mi chybí.“

Pohled na Richarda, i když takhle zprostředkovaný, ji úplně vykolejil. Prohodil ji sklem sedmdesátipatrového mrakodrapu a ona se právě zmítala ve vzduchu. Její reakce byla desetkrát horší, než si vůbec mohla představit. Měla z toho kina odejít hned, jak uviděla jeho jméno.

„To bude tím, že jsi ho tak dlouho neviděla.“ Angela bezmocně pokrčila rameny, její statečný pokus byl ale v rozporu s jejím zmateným výrazem.

Byla tak jiná než její sestra. Díky své mírné povaze a vlídnému chování Angela proplouvala životem bez většího zádrhelu, a to i s tou otravnou artritidou, kterou trpěla.

Aféra s ženatým mužem, která vyústila v těhotenství a narození Jade, byla jedinou černou tečkou na jejím neposkvřněném štítu a Carrie dodneška nemohla uvěřit, že její sestra byla tak zaslepená láskou, že s nevěrou souhlasila. „Možná tě to tak rozhodilo proto, že jsi nikdy neměla příležitost s tím vztahem skoncovat. Když jsem otěhotněla, věděla jsem hned, že s Clivem je to u konce. S Richardem jste se nikdy pořádně nerozešli. Jen to

tak nějak vyšumělo. Kdy jsi ho viděla naposled, před sedmi, osmi lety? Teď už ho přece nemůžeš milovat, ne po takové době.“

Carrie ztěžka polkla. Co když je to pravda? Nikdy se ve svých pocitech k němu takhle nehrabala. „Máš pravdu. Je to jen šok, jsem v šoku z té jeho dvoumetrové vyrýsované úžasnosti.“ To proto jí srdce bilo jako na poplach a propast v jejím žaludku se prohloubila až někam do Austrálie.

„Ve skutečnosti nikdo nevypadá takhle dobře. Myslím, že měl na sobě spoustu make-upu,“ prohlásila Angela, jako by denně trávila několik hodin na filmovém place.

„Možná,“ připustila Carrie a přehnaně příkyvovala hlavou.

„Taky si myslím, že měl v určitých scénách dubléra.“ Angela se na židli zaklonila a zamávala kolem sebe plným hrkem, takže z něj vylila polovinu obsahu. „Takhle přece nemůže ve skutečnosti vypadat.“

Carrie znovu užasle příkyvovala. Tak trochu připomínala mávající kočku v čínských restauracích.

Angela měla pravdu. I když je to už několik let, ve dvaceti rozhodně nevedl ukázkový život, jedl fazole z konzervy a studené bagety a bydlel v plesnivém bytě s nefunkčním topením někde v levné části Brixtonu.

„Anebo,“ přemýšlela dál nahlas Angela, „má za trenéra drsňáka, který mu dovolí jeden proteinový koktejl denně a jednou za týden si může dát k večeři pšeničné klíčky nebo vojtěšku.“

Carrie se hlasitě rozesmála, když viděla, s jakým výrazem Angela popisovala Richardův jídelníček.

„A určitě měl kontaktní čočky. Na sto procent. Nikdo nemá takhle modré oči, nikdo.“

Richard ano. Modřejší oči nikdy v životě neviděla. Aby neprozradila svůj protest, propletla prsty kolem šálku s čajem a pořádně se napila.

„Alan je hodný, že šel s námi.“ Angela byla zpátky ve své mírumilovné formě.

„Samozřejmě.“

Pak pokrčila rameny. „Mám ho ráda. Už jste spolu dlouho.“ Carrie to nijak nekomentovala.

„Myslíš, že vás čeká společná budoucnost?“

„Možná.“ Carrie na jejich vztah myslela poslední dobou dost často. Ráda s ním trávila čas. Opravdu ráda. Klapalo jim to. Dokonce by řekla, že ho skutečně miluje. Ne tak šíleně, kdy člověkem zmítá hurikán, tak jako milovala Richarda. Alana milovala stálejším a vyrovnanějším způsobem.

„Myslíš, že tě požádá o ruku?“ Angela s rozzářeným výrazem sledovala svoji sestru.

„Proč se ptáš?“

„Jen tak,“ zmlkla. „Čert to vem, stejně už jsem se prořekla.“

„Ještě tak úplně ne, ale už se k tomu blížíš.“

„Kdyby se tě zeptal, víš, jestli si ho vezmeš, souhlasila bys, že jo?“ Vrásky na čele se jí ještě víc prohloubily, když si uvědomila, do jaké situace se dostala.

„Angelo, o čem to mluvíš?“

„Slib mi, že nic neřekneš.“

„Jako bych snad někdy něco prozradila!“

„Poprosil mě, jestli bych mu nepřinesla nějaký tvůj starý prsten, aby měl správnou velikost,“ vychrlila ze sebe Angela. „Taky mi ukázal několik fotek, abych mu pomohla vybrat takový, jaký by se ti líbil.“ Znovu se rozzářila. „Neřekl ale, kdy tě chce požádat. Teď jsem to stejně pokazila. Budeš muset dělat překvapenou, až se tě zeptá.“

„Jak si jen mohl myslet, že mi to neřekneš?“

„Jedno tajemství jsem snad udržela.“

Carrie si povzdechla. „To ano.“

„Když se zeptá, co budeš dělat, víš, jak to myslím. Budeš to muset nějak vyřešit.“

„Ano, to budu muset. A měla jsem to udělat už dávno.“ Namísto toho jen dělala, že je všechno v naprostém pořádku. „Musím se s Richardem Maddoxem setkat.“ Když vysloví jeho příjmení, zní to jako obyčejný člověk, ne jako její Richard. „Je na čase, abychom se rozvedli.“

3

Carrie se unaveně dovlékla do kuchyňky v práci. Ten, kdo dal její dvouhodinovku dramatické výchovy prvákům jako poslední páteční předmět, by si zasloužil jít do pekla. Na konci týdne to tu vždycky vypadalo stejně, jako by se místností prohnala horda Vikingů pronásledovaná vichřicí. V policích nebyl jediný čistý hrnek a v lednici bylo naprosto vymeteno.

Carrie si vyzvedla ze skříňky kabelku a telefon a zachytila žlutý lepicí papírek, který na ni přitom vypadl. S úsměvem ho zvedla z podlahy. Alan měl ve zvyku strkat jí mezerou mezi dvířky skříňky krátké vzkazy.

Společná večeře zítra? Těstoviny, nebo pizza? Obě naše oblíbené restaurace mají večer akční nabídku. Pusu, A.

Dnešní večer trávil s kamarády cyklisty na kvízu a Carrie už se těšila, že si dá doma v klidu kari, skleničku vína a hodinku práce u počítače. Před několika měsíci vyhrála se svojí divadelní hrou literární soutěž a musela v ní udělat několik změn, aby ji mohli hrát na West Endu. Ještěže na to měla čas až do konce září, prozatím se jí dobré nápady dost vyhýbaly. Díky bohu za letní prázdniny!

Hodila vzkaz do kabelky a rychle zkontrolovala telefon, kde našla zprávu od sestry. Už za pochodu ji otevřela a čekala, že to

bude tradiční žádost o vyzvednutí několika potravin v obchodě, když vtom se zastavila.

Mám výborné zprávy. Kup nějaké francouzské víno. Slavíme!

„Proč zrovna francouzské?“ zeptala se, když odemkla dveře a vešla do obývacího pokoje. V ruce držela lahev Macon Villages zlevněnou z 9.99 liber na 5.99. Měla z toho nákupu radost, i když pochybovala, že se takové víno někdy prodalo za plnou cenu.

„Musíme se dostat do nálady,“ řekla Angela a vyskočila z křesla vedle krbu.

„Nálady na co?“ Carrie se posadila na maličkou pohovku obloženou velkými barevnými polštáři. Milovala páteční večery, kdy ze sebe shodila boty a užívala si klidu domova. Kde byly ty časy, kdy se touhle dobou chystala jít ven za zábavou. Zavrtala se hlouběji do pohovky a zaujala pohodlnou pozici. Tohle byla její nejoblíbenější místnost v domě. Jediná, která nebyla na centimetr naplánovaná podle vzorníku barev.

„Na dovolenou. Zařídila jsem nám ubytování ve Francii, zadarmo.“ Angela se znovu posadila a spojila v klíně pokroucené dlaně s prsty poničenými artritidou.

Carrie při posledním slově nastražila uši. „Jak zadarmo?“

„Nekecám, zadara,“ Angela se zahihňala. „Bože, už mluvím jako Jade. Marguerite, ta z Winthorpe Hall, mi nabídla svůj dům ve Francii. Na celé léto.“

Angela pracovala v elegantní rezidenci pro stárnoucí smetánku. Jinými slovy, jednalo se o nóbl domov důchodců s desítkou pečovatelů, vlastní restaurací a kinem.

Jejími pracovními povinnostmi, tedy co zatím Carrie zaslechla, bylo hraní karet, objednávání luxusní kosmetiky proti stárnutí, chození do knihovny a doprovázení klientů na různá kulturní představení. Hrozně těžká práce, ale někdo to prostě dělat musel.

Na druhou stranu, Angeliny pracovní možnosti byly značně omezené.

„A má to Marguerite v hlavě v pořádku? Vlastní vůbec ten dům? Nebo už ho dávno prodala, jen si takový detail nepamatuje?“

„Marguerite je na tom po duševní stránce velmi dobře.“ Angela vehementně pokyvovala hlavou, aby přidala svému sdělení na důležitosti. „Vlastně je tak bystrá, že by mohla myslí řezat kostky ledu do svého každodenního ginu s tonikem. Přísahám, že by sis ji klidně spletla s nějakou hollywoodskou hvězdou. Měla bys vidět její pantofle zdobené nějakým peřím, nebo co to je, má jich hned několik, aby jí ladily s oblečením.“

„To musí být teda dílo.“ Carrie si ji představila, jak cupitá chodbami rozlehlého Winthorpe Hall. Byl to spíš luxusní hotel než dům s pečovatelskou službou.

„To teda je.“

„Ten její dům ve Francii, promiň, já to pořád nechápu, proč by tam něco vlastnila, ale nebydla tam? Nebo ho neprodala?“

„Nechává si ho pro rodinu. Někdy tam jezdí, ale jen když přijede někdo na návštěvu. Není ráda sama. Proto se přestěhovala k nám. To je jedno. Prostě letos jede v létě s rodinou do Ameriky. V domě nikdo nebude, proto mi ho nabídla. Co pořád nechápeš?“

Carrie nad tím nápadem pochybovala. Znělo to moc dobře na to, aby to byla pravda. Žádný jiný plán na léto zatím neměly, tak si ho můžou nechat v záloze. No tak, kdysi dávno s radostí skočila na motorku a upalovala do dálky jen se stanem a spacákem na zádech. Dohnala ji opatrnost. Možná za to mohla všechna ta hodnocení rizik, která musela ve škole každý den podstupovat. Nemohla se jen tak vydat s dětmi na výlet bez vyplnění dvanácti různých formulářů.

„Kde přesně to je?“

„Na jihu Francie. Někde u Provence,“ Angela se na chvíli odmlčela a trochu nakrčila nos, „nebo tam kolem, někde na venkově.“

„A jak ten dům vypadá?“

„Myslím, že říkala, že je to bungalov. Prý je z něj krásný výhled.“

Jinými slovy, bohem zapomenuté místo.

„Poblíž jsou nějaké trhy a okolo spousta úžasných restaurací.“

„Takže kuchyně je v hrozném stavu a my budeme muset jíst každý den venku.“ Carrie už to bylo všechno jasné. To proto se tam letos Margueritině rodině nechtělo.

„Pojedeš s náma?“

„Asi bych mohla,“ pronesla Carrie pomalu a snažila se nezkazit svými praktickými poznatky Angele radost. „Zní to výborně. Dám ti ještě vědět, jo? Do té doby můžeš zjistit víc podrobností.“

Angela se zatvářila zklamaně a stáhla ústa do tenké linky, která tak hrozivě připomínala Jade, když nebylo po jejím. Na rozdíl od ní však její matka své emoce neformulovala do slov. Tíše je v sobě zamkla a tvářila se rezignovaně. Angela si nikdy na nic nestěžovala, i když na to měla právo.

„Nejbližší letiště. Vlakové nádraží. Informace, které ti pomůžou naplánovat nejlepší a nejlevnější cestu.“

„Marguerite říkala, že lítá s EasyJet,“ rozzářila se znovu Angela. „A letiště je prý kousek.“ Když viděla svoji sestru znovu se smát, cítila se o trochu méně jako kazisvět. Angela i Jade na ní byly závislé, potřebovaly ji a bylo dobré si to čas od času připomenout. Obzvlášť ve chvílích, kdy se jí na mysl znovu prodíraly myšlenky na Richarda. Odstěhovat se do Hollywoodu pro ni nikdy nebylo reálné. A nikdy to svojí rodině nevyčítala.

Potřebovaly ji mnohem víc než on, což za nějakou dobu prokázaly všechny ty fotky se silikonovými kráskami.

„Nemůžu se dočkat, až to oznámím Jade,“ zavýskala Angela. „Ve škole teď hrozně dřela, zaslouží si hezké léto.“

„Můžu už objednat to kari? Na co máš chuť, jako obvykle?“ Carrie se líně protáhla. Mohla si gratulovat, že opět nemusela v pátek večer vytáhnout paty z domu. Klidně by se už teď mohla převléct do pyžama.

„Kuřecí biryani? Brambory saag aloo? A basmati rýže?“ Angela už měla v ruce mobil. Bože, jak se ty dvě doplňovaly. Carrie se rychle napřímila. Tedy tak rychle, jak jí to hromada polštářů dovolovala.

„Pojďme si dát dneska něco jiného. Kde je jídelní lístek z Tandoori Cottage?“

„Ale vždycky si přece objednáváme z Banani na High Street.“

„No právě.“ Carrie se trochu příkrčila. Copak donáška z jiné restaurace znamenala nějakou radikální změnu? Vážně by měla občas vyrazit ven.

4

„No ne, kdopak se nám to takhle brzo probudil?“ Carrie si mnula oči, jako by nemohla uvěřit tomu, že vidí Jade v kuchyni v sobotu před devátou.

„Mám hromadu práce,“ prohlásila Jade a pohodila hlavou. „Musím najít levný letenky do Francie dřív, než se máma začne cukat a vymyslí milion důvodů, proč tam nemůžeme. Konečně už ví, kde to místo leží. A já mám dneska ranní směnu v kavárně. A večer hlídám děti. A zítra pracuju v hotelu. Po výplatě si běžím koupit nějakou novou ohoz.“

„Myslela jsem, že šetříš na letenku,“ dobírala si ji Carrie, ale když uviděla její zahanbený obličej, hned toho zalitovala. Neměla by si z ní takhle utahovat, Jade byla v podstatě hodná holka, která se o sebe uměla postarat. Její pracovní nasazení bylo přinejmenším k obdivu. Když jste ji o něco požádali a ona to chtěla udělat, nebo aspoň připustila, že měla čas to udělat, mohli jste s ní v klidu počítat. Šlo vlastně jen o to zmínit se v ten správný okamžik.

„Tak to bych asi měla, co?“ otočila se k ní se starostlivým výrazem.

„Ne, zlato.“ Carrie jí položila dlaň na rameno. „Dělala jsem si srandu. Jsem si jistá, že letenky do Francie nebudou až tak

drahé, navíc můžeme letět kdykoliv, takže můžeš najít tu nejlevnější možnost.“ Mrkla na neteř. „Takže ti určitě zůstane dost na nové džíny.“

Jade shodila její ruku ze svých zad.

„Co jsem to zaslechla o nových džínách?“ zeptala se Angela, když vcházela do kuchyně s náručí plnou vypraného prádla. „Máš dost oblečení, abys potopila výletní loď.“

„Vlastně,“ Jade nakrčila nos a samolibě pokračovala, „jsem tetě Carrie říkala, že si místo nových džínů radši koupím letenku do Francie.“

„To je od tebe milé, zlato, ale to opravdu nemusíš.“ Angela svoji dceru láskyplně objala. „Vím, že šetříš na auto. To je důležitější.“

Pokud chtěla Jade řídit, musela si pořídit vlastní auto, protože to Angelino bylo vybavené automatickou převodovkou a speciálním volantem.

„V kolik máš být v práci?“ Carrie rychle mrkla na hodiny na stěně. „Můžu tě cestou k Alanovi vyhodit v kavárně, jestli chceš.“

„To by bylo boží, díky. Musím tam být o půl jedenáctý. To abych sebou hodila.“

Carrie se kousla do rtu. Věděla moc dobře, jak dlouho to Jade může trvat. Jen samotný make-up, i když šlo spíš o umělecké dílo, si na obličej patlala hodinu. Možná v tom udělala Carrie kdysi tak zásadní chybu. Nikdy se moc nestarala o to, jak vypadá. Prostě na to neměla čas. Žila naplno. Dnešní pubertáči měli úplně jiné možnosti, přesto si je ohraničili svojí závislostí na sociálních sítích a starostí o to, co si o nich budou myslet druzí.

„Dobře, dobře, EasyJet, z Lutonu do Nice, už to tady mám. Když poletíme ve čtvrtek večer, dělá to třiatřicet liber. A zpátky v sobotu v noci. To je jen čtyřiaadvacet.“

„To je nějak málo, ne?“ zeptala se Angela.

„To proto, že nikdo normální v tuhle dobu nelítá. Tržní síla. Nabídka, poptávka.“

„Je dobré vidět, že tě v té škole něco naučili,“ řekla s obdivem Carrie a opustila kuchyni. „Odcházíme za deset půl jedennácté.“

„Jasně.“ Jade už byla ponořená do vyhledávání a Angela jí přitom nakukovala přes rameno. Carrie se s úsměvem vydala nahoru po schodech dát si ranní sprchu.

Spěšně přešla pohledem svůj šatník a pak z něj vytáhla džíny a oblíbené tenisky s barevnými flitry. Koupila je v náhlém nákupním popudu a vyloženě je milovala, i když si z nich Angela i Alan rádi utahovali. Bylo jí to jedno, ty boty prostě vypadaly úžasně. Navíc byly i pohodlné, což bylo překvapením i pro ni. Pokud se s Alanem vydají do katedrály svatého Albana a přilehlého muzea, komfort je na prvním místě.

Ještě vlhké vlasy si jedním pohybem stáhla do culíku, který pak otočila několikrát okolo a pomocí dekorativních čínských hůlek ho spojila ve volnější drdol. Někdy přemýšlela, jestli by se těch dlouhých kudrn neměla zbavit, stejně je nikdy nenosila rozpuštěné, a takhle jí sahaly skoro až k pasu. Jejich stahováním do různých forem drdolů strávila dobrou polovinu svého života. Bylo to jako pokoušet se pořád dokola zkrotit nějaké divoké zvíře a nakonec to vzdát.

Sáhla po bundě a zavolala na Jade. „Můžeme jet?“

„Skoro,“ zněla odpověď z vedlejší ložnice.

„Potkáme se dole. Odcházím za dvě minuty.“

„No tak dobře! Říkala jsem přece, že tam budu.“

Carrie protočila oči, seběhla ze schodů a popadla kabelku.

Angela se mezitím v kuchyni mračila na laptop.

„Děje se něco? Letenky stojí víc? Jade to našla špatně?“

„To ne, ta cena sedí. Přejde nás to na nějakých pětasedesát liber za zpáteční letenku, sice v hroznou dobu, ale to je jedno. Horší je ale dostat se z letiště v Nice do té vesnice. Nejede tam žádná hromadná doprava a taxík bude stát hrozně moc peněz. Musím se dneska zeptat Marguerite, jak to řeší.“ Pak se zadívala na Carrie. „Vracíš se večer domů?“

„Ne, přijdu zítra ráno. Mám nějaké resty do práce.“ Zkontrolovala čas a pomyslela si, že jí Alan zase s úsměvem připomene, že pozdní příchody prozrazují nedostatek respektu k druhé osobě.

„Jade! Já odcházím.“

„Však už jdu!“ zavolala Jade z horního patra.

Angela si s Carrie vyměnily vševědoucí pohledy. „Měj se, ahoj zítra ráno.“

„Málem jsem zapomněl, jak je tady hezky,“ řekl Alan, když ruku v ruce procházeli hlavní lodí starodávné kamenné budovy. „Tady aspoň nenarazíme na žádné naše studenty.“

„A to se počítá,“ souhlasila Carrie a vychutnávala si plnými doušky zdejší ticho. Nemohla uvěřit, že se taková nádhera nachází jen pár metrů od rušné ulice.

Sluneční paprsky prosvítaly skrz růžově zabarvená okna a barvily celou místnost do příjemného přítmí.

„Chtěla by sis poslechnout prohlídku s výkladem? Začíná za pár minut.“

Carrie rychle zkontrolovala čas na telefonu. Už se tu procházeli skoro hodinu, bylo tady vlastně ještě něco víc k vidění?

„Co kdyby sis to poslechl sám a já zatím počkám tady v lavičce?“ Docela by se spokojila s malou přestávkou a pohledem nahoru do barevných oken. „Na prohlídku nějak nemám energii, nechce se mi přemýšlet.“

„Proč to neřekneš rovnou? Můžeme si dát něco k jídlu. Nebo aspoň čaj a nějaký dortík.“

„To nemusíš, klidně zůstaň. Nevadí mi to.“

„Ne.“ Alan ji chytil pevně za paži a vedl ji k východu. Tohle byl ten rázný Alan, i když stále s jistou mírou zdrženlivosti. „Můžeme se sem kdykoliv vrátit. Oba potřebujeme trochu cukru do krevního oběhu.“

Kavárna Cathedral nabízela překvapivě široký výběr dezertů.

„Já si dám kávový s vlašskými ořechy. Mňam. Mám strašný hlad. Co ty?“

Carrie se dala do smíchu a pozorovala prodavačku za pultem, jak z dortu krájí obrovskou porci.

„Ty máš vždycky hlad, Alane. Za to může to kolo.“ Pobaveně na něj mrkla. „Že jsi byl jezdit i dneska ráno?“ Měla by se stydět, ale Alan si ji nikdy za její averzi k pohybu nedobíral.

„Jen si chci být jistý, že budu v létě v kondičce,“ usmál se šibalsky.

„Určitě v lepší, než budu já.“ Carrie lhostejně pokrčila rameny. Nedokázala si představit nic horšího než týden strávený sjížděním horských cest v Alpách.

„Víš, jak jsme mluvili o tom, že bychom v létě zajeli do Cornwallu nebo do Walesu?“

„Ano, já bych byla spíš pro Cornwall, bude tam lepší počasí.“ Letní prázdniny se zdály být v nedohlednu a oni stejně neměli žádné konkrétní plány. Teď měla navíc Carrie plnou hlavu Angeliny nabídky.

„No...“ Alan vypadal rozpačitě. „Myslel jsem spíš... že bychom našetřili trochu víc peněz a vydali se někam později, třeba v říjnu...“ začervenál se a káva v hrnku se povážlivě zavlnila, „třeba na líbánky.“ Pak položil šálek na stůl a začal si

prohledávat kapsy, dokud na podlahu nevypadla červená sametová krabička, která se zakutálela pod její židli.

Carrie se kousla do jazyku a sehnula se pro ni.

Alan hlasitě vydechl a rozpačitě se usmál. „Tohle už nevrátím, aspoň si to budeme pamatovat.“

Carrie se zasmála a postavila to překvapení před něj na stůl. „Můžu dělat, že se nic nestalo, chceš začít znovu?“

„Teď si nejsem jistý, že bys po téhle ukázce mojí naprosté neschopnosti vůbec někdy souhlasila.“ Zakroutil hlavou a nasadil sklíčený výraz. „Měl jsem to všechno naplánované. Chtěl jsem pokleknout venku na trávníku, ale kolem bylo moc lidí. Znervózněl jsem a rozhodl se, že si k tomu radši sedneme... Všechno špatně.“

Rozpačitě žmoulal krabičku v ruce a pak, jako by se najednou vzpamatoval, ji otevřel, položil před Carrie na stůl a v podřepu se s vážnou tváří zeptal: „Carrie Hayesová, vezmeš si mě?“

Žádný povyk, žádné drama. Prostě Alan. Klidný, vytrvalý a opravdový. Carrie už povyk a drama zažila, a jak to dopadlo. S Alanem přesně věděla, na čem je. I když to nemusela být láska, při které člověku naskakuje husí kůže, jeho zájem působil jako vřelé objetí. Mohla si být jistá, že tady pro ni vždycky bude.

„Ano, Alane Lamberte, vezmu si tě.“

Chvilku si jen tak hleděli do očí a usmívali se.

„No jasně, prsten.“ Sáhнул po krabičce a začal šperk dolovat ven, ale pak si to rozmyslel. „Na, udělej to radši sama. Ještě mi to znovu spadne a ten prsten odletí někam na druhou stranu místnosti a už ho nikdy nenajdeme.“

Carrie si převzala krabičku a zadívala se na tenký kroužek.

„Nevadí, jestli se ti nelíbí. Můžu ho vrátit. Jestli ti nebude sedět. Ale řekla bys mi to, že jo? Že se ti nelíbí.“

Carrie se pomalu naklonila přes stůl a umlčela jeho pochybnosti polibkem. „Je nádherný.“ A skutečně byl. Jednoduchý diamant zasazený do elegantního kroužku. Vložila mu prsten do dlaně. „Nasad' mi ho.“

Když jí prsten třesoucími se prsty navlékl na prsteníček, zaplavil ji ohromný pocit náklonnosti. Musí si ho vážít. Alan by ji nikdy takhle neopustil. „A jsme zasnoubení,“ zachichotala se. Připadala si báječně. Přišlo jí mnohem dospělejší prostě tady jen tak sedět, místo aby nadšeně poskakovala po místnosti.

„Budeme muset vyřešit pár drobností,“ řekl Alan a chytil ji za ruku. Palcem objížděl novou ozdobu její ruky. „Jako například kde budeme bydlet. Můj byt je dost malý...“

„A taky dost staromládenecký,“ dodala Carrie se smíchem.

Alan posmutněl. „Není to tak hrozné. Chtěl jsem říct, že je sice malý, ale určitě bychom se tam na nějakou dobu vešli. Víš, kolik bychom ušetřili, kdybys mi pomohla se splátkami hypotéky a poplatky. Samozřejmě že bychom to mohli nechat tak, jak to je, ale sňatek prostě v tuhle chvíli dává mnohem větší finanční smysl. Můžeme spojit, co máme, a později se třeba přestěhovat do něčeho většího. Možná bych časem mohl přemýšlet o vyšší pozici, třeba najdu způsob, jak Johnsona totálně ignorovat.“

Alan byl výborný učitel, ale neměl žádné ambice šplhat po kariérním žebříčku, zvláště když byl plný kretěnu.

„Nějaké peníze mám.“ Ozvala se rychle Carrie. Nebyla si totiž jistá, že chce manželský život začínat právě v Alanově bytě. „Když rodiče zemřeli, zdělila jsem s Angelou jejich dům. Ona ho ode mě odkoupila a já jí teď platím nájem.“

Alan se posadil. „Beru si dědičku. To si nechám líbit. O tom jsem neměl ani ponětí.“ Pak nakrčil čelo. „To by nám mohlo výrazně usnadnit život.“

Kouzlo okamžiku se málem rozplynulo a Carrie ho nechtěla jen tak nechat zadusit nudnými řečmi o práci, penězích a hypotékách.

„Pojď,“ chytila ho za ruku.

„Ale já jsem ještě nedojedl...“

Táhla ho ven z kavárny, až po cestě naráželi do okolních židlí. Chtěla se rozběhnout, skákat radostí a dostat ze sebe tu šťastnou energii dřív, než jí začne tryskat skrz kůži. Doslova se chvěla vzrušením.

Když vyběhli před kavárnu, Alan ji zatáhl za paži, aby ji zpomalil.

„Carrie!“ volal na ni s úsměvem a rozpačitě vrtěl hlavou. „Jsi šílená.“ Zvedl její dlaň a políbil ji.

„Ano, šílená, šťastná a skutečná.“ Nasadila široký úsměv, až ji zabolely tváře, a snažila se ignorovat ten protivný hlásek uvnitř její hlavy, který jí do omrzení opakoval, že rozhodně není tak šťastná, jako když stejný okamžik prožívala poprvé.

Tehdy radostí běžela z Primrose Hill a hlasitě se smála, lidé okolo si museli myslet, že se zbláznila. Uháněla s větrem o závod a smála se, až se nemohla nadechnout, ale bylo jí to jedno, protože byla plná ohňostroje radosti. Chtělo se jí rozprsknout na nebi, aby si i ostatní užili kousek toho štěstí. A pak ucítila Richardovy paže, chvíli běželi vedle sebe a pak se skutáleli do trávy a váleli se jeden přes druhého dolů z kopce, až je zastavilo houští. A oni tam jen tak leželi a rozpouštěli se v pohledu toho druhého. V pohledu tak intenzivním, že je nutil splynout v jednu osobu, protože blíž už si prostě ani být nemohli.

Carrie se znovu zadívala na prsten a zatlačila pocit nevolnosti, který začal rezonovat jejím žaludkem. Chtěla na to zapomenout. Tohle byla minulost a ji čeká úplně nová životní etapa. S úplně jiným člověkem, který si zaslouží její stoprocentní pozornost. Tady a teď. A to přece vždycky chtěla.

5

Jak se sakra můžete s někým rozvést, když ani nevíte, jak toho člověka kontaktovat?!

Carrie si přisunula laptop trochu blíž. Sedět v kuchyni bylo sice trochu riskantní, Jade se mohla kdykoliv rozhodnout odlepit oči od obrazovky a objevit se za jejími zády, ale kuchyně byla vedle chodby jedinou místností, kde byla silnější wi-fi.

Podle úředních stránek bylo možné vyřídit rozvod za malý poplatek, což znělo Carrie naprosto skvěle. Dokud se pořádně nezačetla. Původně si myslela, že by se jim mohlo podařit vyřídit to bez účasti právníka. Neměli přece s Richardem žádné spory. Nevlastnili žádný společný majetek. Neměli děti. Dokonce ani společný domov. To by žádného právníka nezajímalo. Nebo zajímalo, kdyby zjistil, jaké je momentální Richardovo jmění. Carrie by ho té myšlenky ale brzy zbavila.

Richard by určitě nebyl proti, ne po těch letech. Měl svůj vlastní život, svoji hvězdnou kariéru.

Carrie mu před lety rozvod navrhla, on ale řekl, že se rozvádět nechce. To nechtěla ani ona, ale se zařatými zuby poukázala na fakt, že by to bylo praktické řešení, když se skoro rok a půl neviděli. Pocit úlevy, že se ani on ještě nechce zbavit společného závazku, byl hned vystřídán naprostým zděšením,

když jí vysvětlil, že to dělá jen proto, aby nezmenšil šance na velkou roli.

Idiot, pomyslela si, když zametla pod rohožku poslední šanci na to, že se k sobě ještě někdy vrátí. Vždyť za poslední rok dostal jen dva štěky v reklamě. Carrie však moc dobře věděla, jak jsou takové příležitosti vzácné. To ho měla připravit o jeho velkou šanci?

Znovu se zahleděla na monitor počítače a na ukazováček pravé ruky si soustavně namotávala pramen vlasů. V tuhle chvíli by mu jejich rozvod rozhodně nic nepokazil. Byl to v podstatě jednoduchý proces, stačilo jen zjistit adresu vlastního manžela.

Carrie ale neměla ani ponětí, kde vlastně bydlí. Takovou informaci většinou člověk na internetu nesdílel. Dokonce i Google měl svoje meze. I když tomu moc nevěřila, nakonec do vyhledávacího řádku napsala větu *Kde bydlí Richard Maddox?* a spustila hledání. Google nikdy nepřipustil, že něco neví. Nebylo by lepší, kdyby vyhledávač na vaši otázku prostě jen odpověděl *Ne-mám ani páru?*

Výsledek vyhledávání obsahoval desítky článků, ani jeden z nich Carrie neprozradil adresu nebo aspoň město.

Nakonec se dočetla, že Richard má natáčet novou romantickou komedii s názvem *Rozsviňte hvězdy*, jejíž děj se bude z větší části odehrávat, a tedy i natáčet, na Azurovém pobřeží. Carrie sebou trhla. Kde taky jinde, že? Její geografické znalosti nebyly právě nejlepší, tušila ale, že je to někde ve Francii.

„Ahoj Carrie.“ Carrie nadskočila, když se Jade nenápadně přiloudala do kuchyně, a na poslední chvíli odolala pokušení laptop přistiženě zaklapnout. „Jsi v pohodě? Máme něco k jídlu? Předpokládám, že máma zbytek těch čokoládových sušenek někam schovala.“ Namířila si to ke kuchyňské lince, kde s nešťastným povzdechem zjistila, že dóza na sušenky je prázdná.

„Ne, jsem si naprosto jistá, že jsi je všechny snědla.“

„To není možný. Měla jsem jich jen pár.“ Jade se tvářila, jako by měla za minutu zemřít. „V tom balení jich je strašně málo.“

Asi ne, když si jich do pusy nacpeš pět pokaždé, když projdeš kuchyní, pomyslela si Carrie, ale nahlas nic neřekla.

„Ten film už skočil?“

„Ne, je to děsná nuda. Hrozná blbost. Co děláš? Snad ještě pořád nemakáš?“ Jade zaostřila pohled na monitor.

„Ne, jen tady něco hledám.“

„Už ti máma řekla o těch prázdninách?“ Jade se líně posadila na protější židli.

„Ne, ještě jsme se o tom pořádně nebavily.“ Vidina bezplatného ubytování na celé léto byla víc než příjemná. Když však něco znělo příliš dobře, většinou v tom byl nějaký háček.

„Vypadá to, že tam nepojedem.“

„Vážně?“

„Nemáme se tam jak dostat. Leda bychom někde sehnaly helikoptéru. Je to moc složitý. Nic tam nejede, takže to musí být někde uprostřed ničeho.“

„Jak se tam potom Marguerite – to je ta, které to místo patří – dostávala?“ zeptala se Carrie, která byla na Jadeiny dramatické výstupy zvyklá.

„Vozil ji tam vlastní šofér přímo z letiště.“ Jade nakrčila nos. „To se někdo má, co?“

„Hmm. A jinak se tam jet nedá?“ Carrie vždycky věřila tomu, že když se chce, všechno jde.

„Můžeš zkusit něco najít. Já už jsem nad tím strávila celý mládí. Žádněj jinej způsob neexistuje. Sbohem, levný prázdniny na Azurovém pobřeží.“ Jade protáhla obličej. „Vlastně, máma našla,“ prsty naznačila, že bude následovat nadnesené označení něčeho, kde měly společně strávit léto, „chalupu někde

poblíž Forest of Dean. Chalupu, spíš nějaké rozbité obytné přívěs.“

„Azurové pobřeží?“ napřímila se Carrie.

„Ne, říkám Forest of Dean.“ Jade na ni hleděla s naprostým zoufalstvím a pohrdáním – kombinací, které jsou schopni jen dospívající.

„Co jsi to říkala předtím? O Margueritině domě. Myslela jsem, že je někde na Francouzské riviéře.“

„No však je. Francouzská riviéra. Azurový pobřeží. Stejný místo. Je to stejně jedno, když se tam nikdy v životě nepodívám.“ Jade se sesunula na židli. „Proč se ptáš? Poprvý za miliardu let můžu někam jet, vždyť já už ani nevím, jak vypadá můj pas. Sotva se začnu těšit, vy to hned zrušíte.“

Carrie přestala poslouchat Jadein výlev a rychle do vyhledávače vytukala další otázku.

„Opravdu, Azurové pobřeží je totéž jako francouzská Riviéra.“

„Ať si tomu říkají, jak chtějí, stejně se tam nikdy nedostanu.“

„Říkala ti máma, pro kolik lidí ta vila je?“ Carrie začala v hlavě spřádat plán a z očí jí tryskalo nadšení.

„Nevím, mně je to fuk, když tam nepojedeme.“ Jade trucovitě založila paže na prsou a sesunula se na židli ještě níž. „Můj život stojí za prd. Charlotte jede do Hamptons. Becky do Paříže. Eliza do Kanady. Jen já pojedou do nějakýho zaplivanýho obytnáku bez wi-fi.“

„Mohlo by to být ještě horší.“

„To už snad ani nejde.“ Jade zajela pod stůl, takže se opírala bradou o jeho desku.

„Ještě by k tomu mohlo každý den pršet.“ Carrie se usmála, zvedla se a popošla ke kuchyňské lince, kde zapnula konvici.

„Pěkně ti děkuju, mám po náladě.“ Jade vypadala, že se neštěstím rozteče na podlahu.